

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ζητούμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάριν των δημοφιλών και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Έτησίαν. δρ. 35. Έξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αιγύπτου Γρ. Δ. 50. 'Αγγλίας, Κύπρου και λοιπών 'Αποικιών σελίνια 10, Αμερικής δολάρ. 4. Λοιπών χωρών φράγκα αλλ' κατ' 25. Έξάμηνοι και Τρίμηνοι ανάλογως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει την 1ην Δεκεμβρίου, αλλ' α' συνδρομαί αρχίζουν την 1ην Ιουλιού του μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδός Εφραίμου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάκιον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Έν 'Αθήναις, 13 'Οκτωβρίου 1923

'Ετος 45ον—'Αριθ. 44

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΗ'. (Συνέχεια)

Και γιὰ ν' άστειρευή έπρόσθεας :

— Έπρεπε νά μοῦ πῆς ἄλλα, πιὸ καινούργια.

Ἡ Κάρολα έπλεξε τὰ χέρια.

— 'Αχ, Ζίνα, γίνεται αὐτό;... Τάξερεις δλ' αὐτά, κι' ὅμως μέ περιποιήθηκες και μέ φρόντισες σάν καλὸς ἄγγελος;

Ἡ Ζίνα δοκίμασε νά τῇ σταματήσῃ. Μὰ ἡ Κάρολα έννοιωθε τὴν καρδιά της νά ξεχειλίσῃ :

— Ναι, σάν ἄγγελος... Καί τί θάρρος, καί τί καρδιά... Δέ θά τὸ ξεχάσω, ἂ, δέ θά τὸ ξεχάσω ποτέ... 'Αλλὰ πές μου πὼς μέ συγχωρεῖς, πές μου το, νά τ' ἀκούσω ἀπ' τὸ στόμα σου !..

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα έσκοφε σιγά-σιγά καί τὰ χεῖλη της ἀκούμπησαν στὸ καυτὸ μάγουλο, ποὺ τῷ ὄρεχε ἓνα δάκρυο.

Καί ἡ Καρόλα φιθύριζε μαγευμένη :

— Πὼς σ' ἀγαπῶ, Ζίνα!.. Εἶσαι πάντα ὁμορφη καί καλή, ὅπως ἦσουν καί-κάτω. Τώρα ὅμως ἔχεις καί κάτι παραπάνω: τὰ μάτια σου βγάζουν φῶς,

ἐγίνες σοβαρή, μέ μεγάλη καρδιά... Μονάχη σου τὸ ἀξίζεις περισσότερο ἀπ' ὅλες ἐμὰς τίς ἄλλες!

Μ' ἓνα νόημα, ἡ Ζίνα τῇ σταμάτησε :

— Θὰ μέ κάμης νά τὸ πάρω ὅπῃ μου, Κάρολα, ἀν' εξακολουθήσῃς ἔτσι...

— 'Οχι, ὄχι, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια...

'Αχ, κι' ἂν σ' ἔδλεπαν καί-κάτω! Καί πρῶτα σ' ἀγαπούσαν. Τώρα ὅμως θά-ταν τρελλοὶ ὅλοι μαζί σου... Καί θάρθῃς μετ' μέρα πάλι, δέ μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία. Θάχουμε πάλι μαζί μας τὴ μικρὴ μας Βασίλισσα...

Ἐκείνη στέναξε καί, γεμάτη μελαγχολία, ἀπάντησε :

— Ἡ ἄλλοτινὴ μικρὴ Βασίλισσα έφυγε κι' εἶναι ἄλλοι τώρα στὸ πόδι της...

Πὼς γίνεται νά ξανάρθῃ;

Ἡ Κάρολα χαμήλωσε τὸ κεφάλι κι' ἔμεινε βοησιμένη σ' ὄνειροπόληση.

Τὴ στιγμή ἀκριβῶς αὐτὴ μπῆκε ἡ νοσηκόμα μέ τὴ λάμπρα της, ποὺ φώτισε ὅλο τὸ δωμάτιο.

— Τί εὐχὴ Θεοῦ, εἶπε, πὼς κάθεστε κι' εἰ δὸς στὰ σκοτάδια;

— Κουδεντιάζαμε, εἶπε ἡ Κάρολα.

— Καί θά λέγατε οπουδαῖες κουδέντες, γιὰ νά μείνετε τόσες ὥρες δίχως φῶς!

Τὰ κορίτσια κοιτάχτηκαν μ' ἓνα γαμόγελο. Ὅστε ἡ μιὰ οὕτε ἡ ἄλλη δέν εἶχε καταλάβει διὰ τὴ νόχτα, σιγά-σιγά, εἶχε ἀπλώσει τὸ σκοτάδι στὸ δωμάτιο.

Ἡ κατάσταση τῆς Κάρολας σὰ λίγες μέρες τῆς επέτρεπε νά σηκώνεται καί νά ξαπλώνεται λίγες ὥρες σ' ἓνα ντιβάνι.

Σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν περίοδο, εἰ ἄρρωστοι ἔχουν τὴ μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπὸ διασκέδαση. Οἱ φιλενάδες τῆς ἔκαναν, ὅτι, μποροῦσαν γιὰ νά περιῶσθαι χάριστα τίς ὥρες της. Γυρνοῦσαν σὰ μαγαζιά καί τῆς φώνιζαν, ὅτι, μικροπράγματα ἢ παιγνίδια ἔβρισκαν.

Ἐνα βράδυ τῆς ἔφεραν τὸ τελευταῖο παιγνίδι ποὺ εἶχε φανῇ στὴν ἀγορά.

Ἦσαν ἓνας στρογγυλὸς δίσκος, ὅπου ἔ-

«Τὸ καθημερινὸ ἦταν ἐξασφαλισμένο...»

τρεχαν τρία μολυβένια ἀλογάκια. Πάνω στ' ἀλογάκια ἦταν κι' ἀπὸ μιὰ ἀμαζόνα, ποὺ τὰ κορίτσια τίς ἀνόμεσαν Ζίνα, Κάρολα καί Μίλλο.

Ἐπρεπε, μέ μιὰ σπρωξιά ποὺ θάδιναν μέ τὸ χέρι, νά κάμουν τ' ἄλογα ὅλο τὸ γύρο. Τάσπρωξαν λοιπόν, κι' αὐτὰ ξεκίνησαν.

Οἱ ἀμαζόνες ποὺ εἶχαν τὸνομα τῆς Κάρολας καί τῆς Μίλλο, σταμάτησαν στὸ δρόμο. Ἡ Ζίνα ὅμως ἔφθασε θριαμβευτικά στὸ τέρμα. Τότε ἡ Κάρολα ἔκοψε μέ χρυσόχαρτο ἓνα μικροσκοπικὸ στεμματάκι καί τὸ ὅρασε πάνω στὸ κεφάλι τῆς μολυβένιας ἀμαζόνας.

— Βλέπεις, Ζίνα, εἶπε, αὐτὸ συμβολίζει ὅσα πρόκειται γρήγορα νά γίνουν.

'Αλλάξ' ἓνα βλέμμα μέ τὴ Μίλλο καί αὐτὴ πρόσθεσε :

— Ναι, αὐτὸ εἶνε σημάδι πὼς θά πάρῃς πίσω τὸ θρόνο σου...

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα δέ μίλησε. 'Αχ, κι' ἂν γίνετ' ἀληθινὸ αὐτὸ τ' ὄνειρό! Μιὰ τέτοια μέρα φοινοῦσαν τόσο μακρινὴ θάφτανε ποτὲ; Κίνησε θλίβερά τὸ κεφάλι, κοιτάζοντας πρὸς τὴν 'Ανατολή. Τίποτε, ἀλλοίμονο, δέν επέτρεπε νά ἐλπίζῃ σὲ τέτοιο ριζικὸ γύρισμα τῆς τύχης...

Ἡ διαμονὴ στὴ Βέρνη πλησίαζε νά

«Ἡ ἐποχὴ δέν εἶναι κατ'ἀλλήλη...» (Σελ. 316, στ. 6'.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΕΙΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

Θ Α σς διηγήθη ενα νόστιμο πού συνέβη αυτές τις ημέρες σ' ενα' αθηναϊκό σπίτι. Στο σπίτι αυτό ζούν με τους γονείς τους τρία μεγάλα κορίτσια από δεκάξη χρονώ, η Ανθή, η Μίνα κι η Φούλα. Έχουν κι ένα θείο, αδελφό του πατέρα τους, που είναι γιατρός και, κατά σύμπτωση, ονομάζεται Ιπποκράτης. Ωστε στο σπίτι εκείνο, όταν λένε «ο θείος Ιπποκράτης», όπως έλεγαν κι οι αρχαίοι τον περιηρόμο τους γιατρό, τὰ λένε όλα: Καὶ θείος, βλέπεις, ο Ιπποκράτης και γιατρός. Προπάντων όμως ένας λαμπρός άνθρωπος, που λατρεύει τις ανιψιές του και δεν κάνει άλλο, ο καίμενος, παρά να τις γιατρεύει. Γιατί ποτέ η μία, ποτέ η άλλη, —καμιά φορά και δυο μαζί, κι οι τρεις σ' ένα κούτσουρο περσιότσαις, —κάτι θάχουν. Πότε λαιμό, πότε δόντι, πότε χέρι, πότε πόδι, πότε νύχι και πάει λέοντας. Τό στομάχι δὲ συνήθιστα...

Όλες λοιπόν αυτές τις αρρώστιες; ελαφρὸς ἢ σοβαρὸς, ο θείος Ιπποκράτης τις αποδίδει, όχι τόσο στα μικρόβια, αλλά στα κρυολογήματα που παίρνουν οι ανιψιές του με το να γυρίζουν ντεκολιέ κατά τη γενική μόδα και χωρίς φανέλα κατά μια μόδα δική τους. Κι έχει πολύ δικιο ο γιατρός: γιατί τα μικρόβια δεν κάνουν τίποτα όταν δεν βρίσκουν το κατάλληλο έδαφος. Έτσι τις συμβουλεύει και τις τρώγεται χρόνια: «Νὰ ντύνεσαι!... Νὰ κλείνετε τὸν λαιμὸς σας!... νὰ φορῆτε ἀπὸ μέσα και μιὰ φανελλίτσα!... Τὴ κατάσταση εἶν' αὕτη; Μωρὰ εἶστε νὰ μὴν κοιτάζετε τὴν ὕψος σας;... Φθισικὲς θέλετε νὰ καταστήσετε; Ἐγὼ, σὰς τὸ λέω, βαρέθηκα πιά. Κι' ὅποια ξανααρρώστηση ἀπὸ κρυολογήμα, θὰ τὴν ἀφήσω... νὰ πεθάνη!»

Ἀλλὰ πὺ ν' ἀκούσουν οἱ κατεργαρούλες ἐκεῖνες! Ἀν ἦταν ποτέδυνατό, ο θείος Ιπποκράτης ν' ἀφήσει καμμιὰ νὰ πεθάνη! Μπρὲ και τὴ ζωὴ του θάδινε γιὰ νὰ τὴ σώσῃ. Κι' ἐξακολουθοῦσαν τὸ χαβὰ τους. Ὅποτε νάκούσουν φανελλὰ, οὔτε νὰ ἴδουν στὰ μάτια τους ἐπανωφόρι, ὅσο τοῦλάχιστο δὲν ἔβλεπαν χιόνια. Καὶ δὲς τὸν κρυολογήματα

με τὴν παραμικρὴ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ. Καὶ τρέχα, θείε Ιπποκράτη, νὰ γιατρέψῃς πότε τὴ μιὰ ἀνιψιά σου, πότε τὴν ἄλλη, πότε τὴς δυὸ, πότε καὶ τὴς τρεῖς!... Ἀ, μὲ αὐτὸ καταντούσε ἀνυπόφορο! Καὶ μάλιστα τὰ τελευταῖα χρόνια με τὴς μόδες και με τὴς γρίπες. Ὁ καίμενος ο θείος δὲν ἤξερε πῶς νὰ κάνει: Οἱ ἀνιψιὲς δὲν ἀκουγαν κανένα. Ὅποτε γιατρός, οὔτε μπαμπά, οὔτε μαμμά. Καμμιὰ φορά, πὺ τὴς ἔβλεπαν με τὸ ἄγριο, με τὴ βία, φοροῦσαν καμμιὰ ψευτοφανέλλα. Ἀλλὰ σὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία τὴν πετοῦσαν, κι' ἦταν χειρότερο. Τελοςπάντων, δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ συνετισθῶν αὐτὰ τὰ τρελοκόριτσα. Ἀπλάδῃ ὅχι, δὲν θὰ ὑπῆρχε, ἀν δὲν ἔβρισκε ἕνα ο θείος Ιπποκράτης. Κι' ἀκούστε τὴ σοφιστικὴ σὲ τὴν ἀπελπισία του.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴς ἡμέρες, ἡ δευτέρη ἀνιψιά, ἡ Μίνα, τὴν ἔπαθε πάλι: Συναχόθηκε, βράχνιασε, τῆς ἤλθε και πυρετός και πέρασε μιὰ πολὺ ἄσχημη νύχτα. Φυσικὰ, τὸ πρῶτο ἔσπειλαν ἄρον-ἄρον νὰ φέρουν τὸ θείο Ιπποκράτη. «Ἀ, θαυμάσια! συλλογίστηκε αὐτὸς μόλις ἀκουσε τὰ συμπτώματα. Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ, κυρία Μίνα!» Καὶ τρέχει σὺ σπῆτι, κι' ἐισβάλλει σὲ τὴν κάμαρα, ὅπου ἡ ἄρρωστη, ἀνήσυχη, —κι' ὅλοι δὲ μαζί τῆς, —περμένε νὰ μάθῃ τὴ ἔχει. Ἀρχίσε τότε ἡ μεγάλη σκηρὴ:

—Χμ!... Πάλι τὰ ἴδια!... Δὲ σὰς τόπα ἐγὼ πὺς θάαρρωστήσετε, πὺ σὰς εἶδα προχθὲς σὺ Ζάππειο! βράδυ, χωρίς ἐπανωφόρι;... Καὶ βέβαια δὲ θὰ βάλαι ἀκόμη οὔτε φανελλὰ... Ἐτσι μοῦ γυρίζετε, Ὅκτωβρη μήνα; σὰν τὸν Ἰούλιο!... —Μά, θείε... κοιτάξέ με πρῶτα. κι' ἔπειτα... με μαλώνεις. Ἀπόψε πῆγα νὰ πεθάνω.

—Καλά, καλὴ, τώρα θὰ ἴδουμε. Βήχεις; —Βήχω.

—Βήξε, νάκούσω...

—Ἡ Μίνα βήχει.

—Ὅρῃτε! Ὁ βήχας τῆς γρίπης!... Σοῦ πονεῖ ὁ λαιμός;

—Μοῦ πονεῖ...

—Σὲ καίει τὸ σιῆθος; —Αἰγάνι.

—Γδύσου, νὰ σάκούσω! Ἀν και τὴ νὰ γδυθῇς, πὺ εὐ εἶσαι γυμνή; Ἰδὲς, ἰδὲς χάλια! Ἐλα, ξαπλώσου!

Ἡ Μίνα πέφτει μπροῦντα κι' ο γιατρός ἀκούμπᾷ ταῦτί του σὲ τὴν πλάτη τῆς:

—Ἀνάπνευσε... βαθιὰ... βήξε...

—Ὦχ, δυστυχία μου!... Περιπνευμονία!... Διπλὴ περιπνευμονία! Γύρισε!

—Ὦχ, δυστυχία μου! κάνει κι' ἡ Μίνα και γυρίζει με τὸ πλευρό.

Ὁ γιατρός βήζει πάλι ταῦτί του:

—Ὦχ! και πλευρίτης ξερός!...

Κι' ἔτσι ἐξακολουθεῖ νὰ περιέρχῃ

ἐδῶ κι' ἐκεῖ ταῦτί του, νάκροάζεται μιὰ σιγμὴ κι' ἔπειτα, ἀπελπισμένος, νὰ φωνάζῃ:

—Διπλὸς πλευρίτης!... Καὶ βρογχίτης μαζί!... Βρογχοπνευμονία!... Φτιάχνει τῶρα! Σκεπάσου!

Ἐπειτα γύρισε σὺς ἄλλους, πὺ τὸν ἀκουγαν ἀναυδοί:

—Τρεῖς βέντουζες; κοφτεὲς σὲ κίθε πλευρὸ και δυὸ κάτω ἀπ' τὴς μασχάλες. Δυὸ ἐκδόρια σὲ τὴν πλάτη... Καταπλάσματα παντοῦ, 'ς ὅλο τὸ θῶρακα!... Καὶ τὸ μεσημέρι θὰ ξαναρθῶ!...

Μπορεῖτε πῶς νὰ φαντασθῆτε τὸν τρόμο και τῆς Μίνας κι' ὁλονῶν...

—Ἀχ, θείε Ιπποκράτη!... Αὐτὲς τὴς κοφτεὲς τοῦλάχιστο... δὲν τὴς ἀναβάλλουμε;

—Καλά. Ρίξε τώρα κούφες, ἀφθονες... και τὸ μεσημέρι πὺ θάρθω, τὴς κόβω ἐγὼ. Θὰ φέρω και τὰ ἐκδόρια!... Κι' ἂν γλυτώσῃς, τρέχε ἄλλη φορὰ χωρίς φανελλὰ!

Κι' ο θείος Ιπποκράτης ο βόλῃσε τὴ σκάλα... καταθνήσκοντες.

Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ φαντάζεστε:

Πρὶν ἀρχίσουν τὰ γιατρικά, ἡ Μίνα φόρεσε τὴ φανελλὰ τῆς. Καὶ κρυφὰ-κρυφὰ, σὲ τὴν ἄλλη κάμαρα, ἡ Ανθή κι' ἡ Φούλα, χλωμὲς και δακρυσμένες, φόρεσαν τὴς δικὲς τους... Ἡ Ανθή μάλιστα, πὺ θάβραιν' ἔξω, ἔβαλε—ὦ θαῦμα!—κι' ἐπανωφόρι...

Ἀλλὰ—περίεργο πρᾶγμα, —με τὴς πρῶτες βεντούζες, με τὰ πρῶτα καταπλάσματα, τῆς πέρασαν οἱ πόνοι τῆς Μίνας, τῆς ἔπεσε ο πυρετός, ξεσκόνισε... Ἦταν δυνατὸ νάχῃ τόσες φοβερὲς ἀρρώστιες και νὰ τῆς περάσουν εὐθύς... Μὴν ἀστεϊεύεσθαι, καλέ, ο θείος; Μὴν τᾶπε ὅλα ἐκεῖνα γιὰ νὰ τὴς φοβίσῃ και νὰ ντυθοῦν;

Ἀ, μπά! ἀδύνατο!... Τάλεγε τόσο σοβαρὰ, με τόσο θυμὸ, με τόση λύπη!... Ἐπειτα, δὲν θάγνερε τοῦλάχιστο σὺς γονεῖς; Πῶς θὰ τοὺς ἄφινε τοὺς κακόμοιρους σὲ τέτοια ἀγωνία;... Καὶ ὅμως, ναί. Ὅλα ἐκεῖνα δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παιχνίδι. Κι' εἴταν τὸ μεσημέρι ξαναγύρισε ο θείος Ιπποκράτης, ἡ Μίνα, —με τὴν ἀνακούφιση! ὅπως δὲ ὅλοι...—τὸν εἶδε γελαστὸ και τὸν ἀκουσε νὰ λέῃ φιλοδόξια:

—Τὰ πιστεύεις και τὰ χρειάστηκες, ἔ;... Μ' αὐτὸ ἤθελα κι' ἐγὼ... Ἐλα, δὲν ἔχεις τίποτα σοβαρὸ. Ἐνα συνηθισμένο κρυσματάκι. Ἀ, ἔβαλες και τὴ φανελλὰ σου, βλέπω; Μπράβο. Σὲ δυὸ μέρες θάσαι καλά.

Μ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα, τραγικὸ λιγὰν ἀλλὰ σωτήριο, οἱ ἀνιψιὲς τοῦ θείου Ιπποκράτη ἔβαλαν φανελλές και—ἄς τὸ ἐλπίζουμε—ἔβαλαν και γνώση, ὥστε νὰ μὴ τὴς ξαναπετάξουν σὲ πρῶτη εὐκαιρία...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΡΩΝ

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε' (Συνέχεια)

Ἦταν ἐννιά χρονῶν αὐτὸ τὸ ἀγοράκι και, σὲ τὴν ἀρχή, ἔχάλασε τὸν κόπο νὰ βρεθῇ κι' αὐτὸς σὲ τὴν στέγη με τὸ Στάθακα και τὰ δυὸ παιδιά. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μητέρα του δὲν τὸν ἄφησε με κανένα τρόπο νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνη ἀνάβαση, ο μικρὸς Πέτρος ἔτρεξε σὲ τὴν τραπεζαρία, γιὰ νὰ ἰδῇ τοῦλάχιστο πὺς θάκανε τὴ δουλειὰ του τᾶλλο «ἀραπάκι».

Τὴ σιγμὴ ἐκείνη, ο Πάνος ἔδανε κατὶ πέτσινα λουριὰ σὲ τὴν γάμπα του, πᾶνω ἀπ' τὸ πανταλόνι.

—Γιατὶ δένεις τὰ πόδια σου μ' αὐτὰ τὰ λουριὰ; τὸν ρώτησε περίεργος ο μικρὸς Πέτρος.

—Γιατὶ θάναθ' σὲ τὴν καμινάδα, τοῦ ἀποκρίθηκε ο Πάνος.

—Ὅχι χωθῆς μέσα σὲ τὴν καμινάδα;

—Ναί.

—Μὰ θάναθ' σκετάδι-πίσσα και μέσα!

—Δὲ με νοιάζει.

—Κι' ὦ; πὺ θάναθ' ἔχει;

—Ὦς ἀπάνω.

—Ὅχι βγῆς ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς καμινάδας σὲ κερამίδια;

—Ναί.

—Ἀδύνατο! φώναξε ο μικρὸς Πέτρος. Πὺς μπορεῖς νὰ σκαρφαλώσῃς ὡς ἐκεῖ πᾶνω;

—Εἶμαι συνειδησμένος, ἀποκρίθηκε ο Πάνος.

Πῆρε τὸ ἐργαλεῖο πὺ ἔβρισε τὴν καμινὰ κι' ἔβρισε ἄφαντος μέσα σὲ τὴν καμινάδα.

Ὁ μικρὸς Πέτρος ἀνσώχθηκε, συλλογιζόμενος τί θὰ γινόταν τὸ παιδί μέσα σὲ τὸν φοβερὸ ἐκεῖνο σκετάδι. Ἐσκοφε μάλιστα τὸ κεφάλι του σὲ τὴν τρύπα, γιὰ νὰ κοιτάξῃ πρὸς τὰ πᾶνω, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, γιατί ἔπεσαν σὲ κεφάλι του σκόνες κι' ἀναγκάστηκε νὰ τραθηθῇ τρίβοντας τὰ μάτια.

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἰδῇ, στάθηκε και κι' ἀκούγε τὸ μικρὸ καπνοδοχεῖο θάρσῃ πὺ ἔβρισε τὴν καμινὰ, ἐνῶ μιλῶσε κίβλα με τὸν ἀρεντικὸ του, πὺ βρισκόταν σὲ τὴν ἀπάνω τρύπα τῆς καμινάδας.

Τὴ ἔλεγαν οἱ δυὸ τους, ο μικρὸς Πέτρος δὲν καταλάβαινε. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως τοῦ φάνηκαν τόσο παράδοξα! Πὺς ἤθελε νάξεραι κι' αὐτὸς νὰ βρεθῇ

χωρὶς σκάλα μεσ' ἀπὸ τὴν καμινάδα και νὰ βγαῖνῃ σὲ κερამίδια! Τόσο δύσκολο ἦταν τάχα;...

Ὁτὸσο, ἐπειδὴ ἔπαφναι πῶς νὰ πέφτουν καπνιὲς κι' ο κρότος τῆς ἐστρας δὲν ἀκουγόταν, ο Πέτρος θέλησε νὰ ἰδῇ τί ἀπέγεινε ο Πάνος. Κι' ἔχωσε πάλι τὸ κεφάλι του σὲ τὴν τρύπα. Ἀλλὰ και πάλι οὔτε εἶδε τίποτα, οὔτε ἄκουσε.

Τότε φώναξε δυνατὰ, σὰ νάθελε νάστειθῇ, νὰ παύσῃ: —Ἐ! καπνοδοχεῖο καθαριστὴ!

Ὁ Πάνος τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἀλλὰ με μιὰ κραυγὴ τόσο παραπονετικὴ, πὺ ἔμοιαζε με στεναγμό. Κι' ο Πέτρος ἐτρόμαξε.

Ἀκροάστηκε τότε καλύτερα και τοῦ φάνηκε σὰ νάκουσε τὸ Στάθακα, ἀπὸ τὴν ἀπάνω τρύπα τῆς καμινάδας, νὰ φωνάξῃ πρὸς τὰ κάτω:

—Ἐ, Πάνο!... Βρὲ Πάνο, τί κάνεις ἐκεῖ;

Ἀποκοιμήθηκες;

«Μέσα θὰ εἶνε ἀκόμα, συλλογίστηκε ο Πέτρος» κι' ἔσως δὲ θὰ μπορῇ νὰ βγῇ...

Καὶ φοβισμένος, ἔτρεξε σὲ τὴν μητέρα του και τῆς εἶπε:

—Μαμμά, μαμμά, ἔλα γρήγορα νὰ ἰδῇς! Τὸ παιδί ἐκεῖνο

πὺ ἦταν σὲ τὴν τραπεζαρία, ἀνέβηκε σὲ τὴν καμινάδα και δὲν ἀκούγεται πιά. Ὁ μεγάλος, ἀπὸ πᾶνω, τοῦ φωνάζει κι' ἐκεῖνο μιλᾷ!

—Ὦ, τὸ κακόμοιρο! θάσκασε! φιδόρισε ἡ κυρία Χρυσόχρη. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ χέρια τῆς, δὲν μπόρεσε νὰ τὸν φθάσῃ. Ἀπελπισμένη, ξαναβῆκε και φώναξε τοῦ ὁπρῆστη:

—Ἀρτέμη! σὺ πὺ εἶσαι πὺς φηλός, ἔλα νὰ δοκιμάσῃς. Ἀχ, θὰ πεθάνῃ τὸ ἀμοιρο!...

[Ἐστὲται συνέχεια]

Κι' ἔτρεξε σὲ τὴν τραπεζαρία, ἀκροάστηκε κι' ἀκούσε πραγματικῶς ἕνα ὀδυρο θρήνο, ἕνα βογγητό, πὺ μαρτυροῦσε πόνο μεγάλο.

—Ὅμοι! ἔκαμε με τὸν ὄμο. Δὲν τόπα ἐγὼ;... Τὸ παιδί κινδυνεύει!...

Κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: —Ἀρτέμη!... Μαρία!... Τρέξετε γρήγορα! Τρέξετε νὰ πῆτε σὺς ἐργάτες, ἀπάνω, πὺς τὸ παιδί πὺς εἶνε μέσα σὲ τὴν καμινάδα, πνίγεται!...

Ὁ μικρὸς Πέτρος, βλέποντας τὴν

μητέρα του τόσο τροχαγμένη, ἔβαλε τὰ κλάματα.

Οἱ ὁπρῆστες ἔτρεξαν κι' εἰδοποίησαν τὸ Στάθακα πὺς κατέθηκε ἀμέσως. Ὅταν ὅμως βρέθηκε μπροστὰ σὲ τὴν ἐξέλιξη, ἔμεινε ἀκίνητος, μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, σὰ νὰ μὴν καταλάβαινε τί τοῦ ἔλεγαν. Ἡλίθιος, καλὸς, ἦταν;

—Κάμειτε λοιπὸν γρήγορα! τοῦ φώναξε ἡ κυρία Χρυσόχρη. Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί κινδυνεύει... Δὲν ἀκούτε τώρα πὺς φωνάζει;

Πραγματικῶς, κίβρα-γὲς τοῦ Πάνου γινόταν ὁλόενα ὀδυρὲς και σκαρκακτικές. Τὸ παιδί πτυποῦσε με τὰ πόδια του τὰ τοιχώματα τῆς καμινάδας κι' ἐπνιγόταν μέσα σὲ τὴν σκόνη.

—Ἀχ, ὁμοί! φώναξε ἡ κυρία Χρυσόχρη τρέχοντας ἀπάνω κάτω σὰν τρελλή. Βοηθήστε τὸ παιδί! Γλυτώστε τὸ παιδί! Ἐπιτέλους ο Στάθακας μίλησε.

—Καὶ πὺς νὰ τὸ γλυτώσω; εἶπε με μιὰ βλακώδη ἀταραξία. Ἐγὼ δὲ χωρὶς εἶμαι χοντρός. —Ἀς μὴ ἕνα ἄλλο παιδί. Εἶναι ντροπὴ κι' ἀμαρτία νὰ φησῇς τὸ βοηθῶς νὰ πεθάνῃ.

Ὁ Στάθακας οὔτε κουνιόταν. Ἀδελφὴ ἡ ἀδράνεια, αὐτὴ ἡ ἀπάθεια μπροστὰ 'ς ἕνα τόσο σοβαρὸ κίνδυνο, προξένησε σὲ τὴν κυρία Χρυσόχρη τέτοια ἀγανάκτηση, ὥστε ἀποφάσισε νὰ μὴν ἰδῇ μέσα σὲ τὴν καμινάδα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Πάνο. Μάτῃς πραγματικῶς. Ἀλλὰ ὅσο φηλὰ κι' ἂν σήκωσε τὰ χέρια τῆς, δὲν μπόρεσε νὰ τὸν φθάσῃ. Ἀπελπισμένη, ξαναβῆκε και φώναξε τοῦ ὁπρῆστη:

—Ἀρτέμη! σὺ πὺ εἶσαι πὺς φηλός, ἔλα νὰ δοκιμάσῃς. Ἀχ, θὰ πεθάνῃ τὸ ἀμοιρο!...

[Ἐστὲται συνέχεια]

ΜΙΣΕΜΟΣ

Σήμερα, φεύγω γιὰ τὴν ἐξοχή, κι' εἶναι ἡ ψυχὴ μου σκοτεινὴ, κι' ἔχω τὰ μάτια, δακρυσμένα.

Ποιὸς ἔχει ἂν θὰ ξαναγυρίσω, ἢ γιὰ φορὰ μου πῶς στερηθῇ, τὸ σπίτι τῶρα ἂν θάναι...

Ὅλοι οἱ δικοί μου, μαζεμένοι προσμένουν, κάτω σὲ τὸ γυαλό, και φαίνονται τόσο θλιμμένοι!

Κουνοῦν με πόνο τὸ μαντήλι, και μοῦ φωνάζουν: «σὺ καλὸ!... με μιὰ φωνὴ σβυστὴ σὲ χελεῖ.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ἡ κυρία Χρυσόχρη ἔτρεξε... (Σελ. 349, στ. 6')

Στὴν ἀρχὴ ἐκλήσθη... (Σελ. 333, στ. γ')

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοιχεία δε. 4 τὸ ἀπλοῦστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἡ λέξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 50, καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀπαράιτητος.

(ΚΓ' --- 1660)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, **ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ**, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. καὶ c. p. Στελλάτε. Δ/σις: (ΚΓ'—952).—**ΚΟΛΟΜΒΟΣ**

(ΚΓ' --- 1661)

ΠΑΡΑΙΤΟΥΜΕΘΑ τῆς «Τράπουλας» ἐνεκεν λόγων. Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ. Δ/σις: (ΚΓ'—1075). -- **ΦΑΝΤΕΣ ΣΠΛΘ'**, **ΤΡΙΟ ΚΑΡΡΟ**.

(ΚΓ' --- 1662)

«ΣΥΜΜ. ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ» ἐκουκουλώνομε: Σερμίραμις: (Στ) Ἑλλά (Κοφ) Ναδὲλλη. Ἑλλην Πολεμιστικῆ: Θαλῆς Προδρόμου, Νάτ Πυκρῆτος: Τάκης Καραβούλιας, Μυστηρ ὠδης: Ὑπνωτιστὴς: Δημητρίου. Ἡρωϊκὴ Φέσα: Καίτη Μοργαρίτου.

«Μαῦρος»

(ΚΓ' --- 1663)

ΦΕΛΗΣ ΚΥΠΡΙΟΠΟΥΛΑ, ἀφαινεῖται πῶς ξεχάστηκα. Νε φέλη, χίλια θεορὰ εὐχαριστώ. Ἰδανισμός

(ΚΓ' --- 1664)

ΠΛΟΥΚΛΑ, συχωρέστε με. Φούριε, Πλανόδιε ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.; Ἰδανισμός

(ΚΓ' --- 1665)

Τρόμε, τὸ μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ εἶναι πολὺ ἰσχυρὸ καὶ θὰ τὴν πάψῃς. Δ. Π. Γουλανδρῆς

(ΚΓ' --- 1666)

ΤΡΟΜΕ, φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῇς! Στοιχηματῶ ἕνα εἰκοσιπενταρικο, τι λέξῃ: **ΖΟΥΒ**, θαρρῶ πῶς εἶσαι Κλουβ...!

Μυστηριώδης Ὑπνωτιστῆς

(ΚΓ' --- 1667)

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ, τὴν πάπια κάνετε: Ἄν δὲν τὰ ξέρετε ἀκούστε τα: Ὑπνωτίζω ἐξ ἀποστάσεως δι' ἐπιδράσεως. Προσέξατε νὰ μὴν περπατᾶτε σὲ γάνι μὲ τὰ τέσσαρα.

Μυστηριώδης Ὑπνωτιστῆς

(ΚΓ' --- 1668)

ΖΑΚ ΣΕΠΑΡ=ΑΛ. ΒΛΑΔΙΚΑΣ Γιά νὰ μάθῃς νὰ μὴ τὰ βάξῃς ἄλλη φορὰ μὲ ἰσχυροτέρους σου!

ΔΙΣΤ, στείλατέ μας Δ/σίν σας, ἵνα εἰς ἀποστείλωμεν τὸ βραβεῖον. Δ/ΣΙΣ: Μιχ. Δεντάκη (Τρόμος), p. r., Σύρον.

Σεμουτσονάρισμα: Ἀτυχος=Σίρος, χαμῖνι=Κυλάσης, Ἀκανθυλλίς=Ζιράνιου, Τρελλή Χορευτρία=Ἀρκην, Ἀσολιγανός=Μουρέλλος. (Ἀκολούθει).

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ-ΖΟΥΒ

(ΚΓ' --- 1669)

Ἀνέπιστη Χαρά, Κακοκρίτιστο, Ἀ' Εὐμεράδα, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.;—**Εἰμι δ' ΚΡΑΚ**.

(ΚΓ' --- 1670)

ΒΑΡΔΕΤΕ ΚΑΙ ΤΡΑΚΑΡΑΜ. Ἀσος Καρδ=Θινόπουλος, Φάντες Μπαστούνης=Πυλάκης, Φάντες Κοῦπα=Παπιδιογιάννης, Φάντες Καρδ=Γεωργιλόπουλος, Τρίο Καρδ=Βαρδᾶς, Φάντες Σπαθί=Φινόπουλος, Κλέοβις=Λιβαρός, Ροκαμβόλ=Βεῖνόγλου.

ΚΡΑΚ

(ΚΓ' --- 1671)

Κρακὴ Πατραράν! Τὶ συμβαίνει στὸ Διαπλασιδὸ σαλονάκι Ἀπλοῦστατα μῆκε ἀπὸ τὰ .. κεραμίδια δ' ΚΡΑΚ.

(ΚΓ' --- 1672)

ΟΜΟΣΠ. ΙΠΠΟΤ. ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ Ἀκυροῦται ἐνεκα ἀνεπάρκειαν ἀπαντήσεων ὁ προκηρυχθεὶς τὴν 25 Αὐγ. διαγωνισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν (ΚΓ'—1433) Σύλλογε Μόζαρτ, στείλει Δ/σίν σου πρὸς συνενόησιν.

ΠΑΝΖΟΥΡΙΣΜΕ, Ἐπειδὴ διν ἐδέχθης τὸ στοιχημα τῆς (ΚΓ'—1517), θεωρεῖσαι ἡττημένος καὶ αἱ ἀποκαλύψεις σου λανθασμένα.

(ΚΓ' --- 1673)

ΠΟΙΟΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟ ΘΕΩΡΕΙΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ; Καθε ψηφοδέλτιον θὰ συνοδεύεται μὲ 50λεπτο Θαβραβευθὺν δύο ἔμλογεῖς. Ὀνόματα δύο πρωτευσάντων Συλλόγων θὰ δημοσιευθῶν εἰς Διάπλασιν. Προθεσμία 50 ἡμερῶν. Δ/σις: Σωκράτ. Μουνδράν, Μαθητὴν Ἑμπορικῆς Σχολῆς, Καλάμας.—**ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΚΡΙΝΟΣ, ΤΑΠΕΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ**

(ΚΓ' --- 1674)

«ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ», «Κεραυνέ» εὐχαριστοῦμεν θερμῶς «Ομοσπονδία Ὀρχομενοῦ», περιμένομεν ἀπάντησιν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΑΙ καὶ λοιποὶ **ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ**, ἐγγραφεῖτε στὸν Σύλλογον.

«ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ»

(ΚΓ' --- 1675)

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ: Οἱ [ΚΓ'—1272—1307—1374—1590] διαγωνισμοὶ τοῦ Συλλόγου «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ»

Δ/ΣΙΣ τῶν Διαγωνισμῶν μας: Ρωμύλον Ξανθόπουλον, ὁδὸς Φράκτη, Ἀθήναι.

«ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ»

(ΚΓ' --- 1676)

Σύλλογοι «Τρόμε, Ἐλπίς, Εὐρίπτε, Κων/πολις καὶ Σμύρνη», ἀντιπροσωπεῖαν ἀναλαμβάνω. Δέχεσθε; Γράψατε: Ἀνδ. Βουγιούκαν, p. r., Καλάμας.

(ΚΓ' --- 1677)

Ἀγκος δ' Δεβέντης—Ἀ' Διαγωνισμὸς ἀγρόφων c. p. Προθεσμία δέμημος. Βραβεῖα δύο ἐκλεκτά. Συμμετοχὴ 50λεπτος. Στείλατε: Ἀνδ. Βουγιούκαν. p. r. Καλάμας.

(ΚΓ' --- 1678)

«**ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ**,»

ΔΙΣΤ καὶ **Διαπλασάπουλα**, ἐπειδὴ τελειώνει ὁ χρόνος, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ προκηρύξωμεν τὸν Ε' διαγωνισμὸν μας, μὲ τὸ νέον πρῶτον φυλλάδιον.

Παρατείνομεν λοιπὸν τὸν Δ' Πρωτοτύπον Διαγωνισμὸν μέχρι τέλους διὰ νὰ μὴ μέλῃ Διαπλασάπουλο πού νὰ μὴ ὑποστηρίξῃ τὴν «Τριανδρία» Ὑπεθυμίζομεν τὸν Διαγωνισμὸν:

«Μ' ἕνα τετραστίχο νὰ μῆς ἀναπτύξετε ἕνα εἶδος Πρωτοτύπου Διαγωνισμοῦ». (ΚΓ' 1264)

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ἀντιπροσώτου: **ΜΠΕΡΜΠΑΝΤ' ΚΩΣ** στὴν Θεσσαλονίκη.

(ΚΓ' --- 1679)

Ρεζαντά, Ἀγνούλα καλῶς ἤλθας. Σῆς περιμένω. Νεφέλη, Χρυσανγή, Σκλάβα, Σμύρνη, Ρεζεζεντά, Ἀγνούλα, σῆς ξέρω! Ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.; Ἄν, ναί, στείλω πρῶτη.

(ΚΓ' --- 1680)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου: Ἐβρεβέυθησαν α' Φαναρίτης β' Ρήγας Φεραίος, γ' Τούντας. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.—**ΑΡΤΑΝΙΑΝ**

(ΚΓ' --- 1681)

Καίω καὶ θρηνῶ τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς Δουκίσσης Γαβριέλλας ἀπὸ τὸν «ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΟ».

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(ΚΓ' --- 1682)

Στὸ Δημοψήφισμα

ΚΓ' --- 1683

Καλικάτζος, ἄφισε τὶς ἀρλουμπες, κι' ἡ **Στερεὴ Παρηγορία** δὲν εἶναι Κοκκὴ, παρὰ ἐγὼ ὁ...

(ΚΓ' --- 1684)

Πρωτοπαίνοντες στὸν ἀσπλόν τῆς Διαπλάσως, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλους.

(ΚΓ' --- 1685)

Β. Παπαρηγορίου, γιά συλλυπητήρια λόγια σου θερμὰ σ' εὐχαριστῶ.—**ΑΛΕΞΑΝ. ΚΑΙΤΗ**

(ΚΓ' --- 1686)

«**ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ**,»

Ἀτρόμητε εἰσαι ἀρελὴς νομίζων πῶς ἀνακάλυψες τὸν γεωμετρία μας **ΚΑΡΝΟΕΛ**. Τὸ εἶχμε ὅτ' ὄψιν μας πῶς θὰ τὸ πάθουμε αὐτὸ ἀπὸ τὸν Καρδὴ κι' ἔλαβμε τὰ μέτρ' ἡμῶν ἐπιμένῃς, στείλε στὴ Διάπλασι κανένα πενήντακικο ἢ καὶ περισσότερα, ἄλλως θεωρεῖσαι ἡττημένος.

ΝΑΤ—ΠΙΚΕΡΤΩΝ

(ΚΓ' --- 1687)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΡΑΠΟΥΛΑ»

Συμμορία μετονομασθῆ Σύλλογος. ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ: **ΟΛΥΜΠΕ**, εἰσαι πολὺ μικρὸς γιὰ ν' ἀνακάλυψης τοὺς **ΤΡΑΠΟΥΛΙΤΕΣ** γιὰ κάθε ψευδώνυμο πού ἀνεκάλυψες, στοιχηματίζω 50 δε; **ΕΛΛΗΝΟΠΑΙ** ὑποτάξου.

Ὁ Ἀνώτατος Ῥαχηγὸς **ΑΣΟΣ ΚΑΡΡΟ**

ΚΕΡΑΜΙΔΕΣ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

ὕποτάξου καλῶς βλέπεις θάρχησομε ἀπὸ τοὺς τελευταίους, δηλ. Εὐαγγελίδης καὶ Κανέλλης. Comprenez-vous? Ἀρσέν Δουπέν=Ραζόπουλος (Τὶ ξαφνικὸ). Καὶ λίγο βάλς: Ἀρκενίος=Πόπη Κλαύση, Ἀνθός=Βασιλίδης, Ἀνθος=Ἀνδρῶν=Ε. Ἀδάμπα, Γλυκὺ Ὀνειρον=Μαδανιάν, Κωνσταντίνος=Μάμαλος, Πιλωπῶ=Καρλόττα=Κωσταντῆς Δοξασμένη Φουστανέλλα=Πρόκος.

Ὁ ἀνακάλυψον

ΦΑΝΤΕΣ ΜΠΑΣΤΟΥΝΗΣ

(ΚΓ' --- 1688)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Παγώτου: (Ἐλάβαμε 14 συνταγές). Α' Κομῆ τοῦ Ἐράχ, Β' Ἑλληνικὸ Ἰδανικὸ. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν.

Περίδρομος

(ΚΓ' --- 1689)

ΑΡΧΙΜΕΔΕΑΣ, ἡ συμπόνια σου βαθεῖα μᾶς συγκινεῖ Δέξου λόγια παρηγορίας γιὰ τὰ δυστοχήματά σου.—**ΓΥΝΑΙΚΑ, ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ**

(ΚΓ' --- 1690)

ΦΡΑΟΥΛΑ, ΜΕΛΙΣΣΑ, Θεομύτα εὐχαριστοῦμεν.—**ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ**.

(ΚΓ' --- 1691)

«ΔΙΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ»

[Πρώην Πανζουρισμός]

Τὰ ἐπὶ «Πανζουρισμοῦ γεννηθέντα» ἀκυροῦνται, ἐκτὸς τῶν ἀνεκαλύψεων «Ἰπποτῶν Μεσαίωνος». **Πρωθυπουργός**: **ΤΑΚΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ**. Ὑπουργοί: Ἐξωτερικῶν: Πρόκος, Στρατιωτικῶν: Καραϊσκάκης, Διαγωνισμῶν: Δοξασμένη Φουστανέλλα, Κοσμητικῶν: Χατζημυχάλης, Σύμβουλοι: Ἀσπρο Ἀρατάκι. Παρατηρήσαν: Γεράσιος, Χατζημάρκου. **Προσβευτά**: προσεχῶς. Δεχόμεθα ἀντιπροσώπους συμβούλους. Ὑπουργεῖα: Ἀνακάλυψον Τρελλὴ Νεότης: Διαμαντῆ, Τρελλός Ἐνθός: Διαμαντῆ, Ἀνακάλυψον: Γαλανκούρος, Εὐγενής Ἰπποτῆς: Χατζημάρκου, Ἀθαν. Διάκος: Κόπελος, Παπαφλέσσας: Στουρνάρας: Μάρκος Μπότσος: Βουλγαρίδης: Ἰπποκὰ Μεσαίωνος θυμωμένοι ἐδημοσίευσαν (ΚΓ'—1588) [Πανζουρισμός] διαλύσαι... ἡν διαψεύδομεν.—**Κραϊσκάκης**. Διαγωνισμῶν. Ἀ' πρωτότυπος Διαγωνισμός. Μὲ τί φαντάζεσθε ὅτι δύναται νὰ παραβληθῇ ἡ Διάπλασις; [Πέριγραψὴ μετὰ σκίτσων] Συμμετοχὴ 50λεπτος. Βραβεῖα: Α' Τόμος β' περιόδου, Β' Σενοπούλου. Ἀμάρωντες μέρος δεικνύεται τὴν πρὸς τὴν Διάπλασιν ἀγάπην σας. Πρόκον, Ἀναξαγόρα δ, Ἀθήνας.

Δοξαμένη Φουστανέλλα

(ΚΓ' --- 1692)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ

Σήμερον τὸ δευτέρου θύμα μας τοῦ «Κόκκινου Βράχου». Ἐνθός Λέων=Νικολαΐδης πρῶτον Ραχκαβάν, Ἀρσέν Δουπέν=Ραζόπουλος, Κρόνος=Ι. Κωνσνίδης, Τζοκόντα=Βασ. Λιάδου, Ἀνακάλυψον=Βουγιούκας, Ἀλέξανδρος Ἀθανάτος=Χρηστίδης, Ἀτλαντὶς=Θ. Ἰωαννίδης, Γλυκὺ Ὀνειρον=Μαδανιάν, Ἀνθος τῆς Ἀνδρῶν=Δάμπαση, Τράπουλα, διαλύσου μέρος. **ΖΑΚ—ΣΕΠΑΡ**

(ΚΓ' --- 1693)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ»

Συμμορία «Μαύρη Σκία», «Καμῶρα», «Ἀρκελίνου», σῶς κηρύττομε πόλεμον! Κοιτάστε!... **Σεκουκουλώνομε**. Λαβύρινθος: Στεφανίδης, Ἀνθος τῆς Ἀνδρῶν: Ἀδάμπαση, Δεσποινίδιον Βολόμου, Ρόζου: Δανιηλίδης, Μελαγχολικός Σεληνολάτης: Μπασιζός, Καλαματιανὸς Μαντήλι: Μουνδράς.

(ΚΓ' --- 1694)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀγρόφων c. p. Βραβεῖα τέσσαρα πρωτοφανή. Συμμετοχὴ 50 λεπτος. Προθεσμία δέμημος. Στείλατε: Βαβάνη, p. r. Σύρον.

(ΚΓ' --- 1695)

Ροζαμβόλ, Μορτάκι (Κουρεμπή), γιὰ ἀπενίγησι διαβίστε τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ 43ου φυλλὰ διού.

ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' --- 1696)

«ΧΟΜΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ» **ΔΕΥΛΑΓΩΡΝ**. Γράψατε: **ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΠΑΠΑΣΤΥΛΙΑΝΟΥ**, Συνοικία **ΒΟΥΝΑΡΑΚΙ, ΜΥΤΙΑΗΝΗ**.